

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρονται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτώ ἡμερῶν.

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπό-
γραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν
διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης
δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγ-
γελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυ-
ρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταίνας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ ἐορταὶ τῶν μαρμάρων. — Αἱ ἐργασίαι τοῦ Συνεδρίου. Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας εἰς τὸ Συνέδριον. — Αἱ αὐτοκράτειραι τοῦ Βυζαντίου Γ'. — Χωρὶς ὄνομα (μυθιστόρημα κ. Κ. Παρρέν). — Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν. — Ἡ ἱστορία τῆς Τερέζας. — Οἱ νέοι συρμοὶ (ὑπὸ Παρισίνης). — Ἀλληλογραφία. — Συναγῆ. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς (Κατὰ διαταγὴν τοῦ ἱατροῦ. Μετάφρασις δὸς Οὐρανίας Δίπλα).

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΩΝ ΜΑΡΜΑΡΩΝ

Ἐφύσησε καὶ πάλιν ἐπάνω εἰς τὰ ὠραῖα μάρμαρα νέα πνοὴ δόξης καὶ ἐσκορπίσθη καὶ πάλιν ἀνὰ τὰς ὠραίας γραμμάς καὶ τὰς θαυμασίας κτατομάς, καὶ τὰ ἀκρωτηριασμένα μέλη καὶ τὰς ὑπερηφάνους στήλας καὶ τοὺς μαιάνδρους καὶ τὰ γραπτὰ σχέδια ἢ αἴγλη τῆς παλκιῆς ζωῆς, τῆς ζωῆς, ἣν ἐδόξασεν ἡ σμίλη καὶ τὸ χρῶμα.

Τὰ μάρμαρα, τὰ ὠραῖα μάρμαρα ἐορτάζουν ἀνὰ τὴν γῆν ἔλλην, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν γῆν ἔλλην. Διότι ἡ γῆ κρύπτει ἀκόμη εἰς τοὺς κόλπους τῆς θησαυροῦς ἀμυθῆτους, ὧν ἡ ἀνάστασις ἐμελετήθη καὶ ἐσχεδιάσθη καὶ ἀπεφασίσθη κατὰ τὸ ὀκταήμερον αὐτό.

Καὶ τὰ μάρμαρα, τὰ ὁποῖα ἐδημιουργήθησαν τόσον ὠραῖα, καὶ τὰ ὁποῖα ὁ θάνατος τῶν αἰῶνων ἐσεβάσθη, τὰ μάρμαρα τὰ ὁποῖα ζοῦν σήμερον μέσα εἰς μέγαρον περικαλλῆ πλοῦτου, καὶ τὰ ὁποῖα σκορπίζουν ἀκτῖνας ὠραιότητος καὶ δόξης εἰς τὰς πεζότητας τῆς ζωῆς, τὰ μάρμαρα ἐορτάζουν εἰς τὴν μεγάλην πατρίδα των, εἰς τὴν χώραν, ἢ ὁποῖα ἀπὸ ἀπλῶ ὀρυκτὰ καὶ λίθους, τὰ μετέβαλεν εἰς θεοὺς.

Καὶ ἐορτάζουν μεγαλοπρεπῶς. Καὶ ἡ πανηγυρὶς των ὁμοῦ ἀζει νέαν ἀποθέωσιν, νέαν ἀνάστασιν θρησκείας λησμονη-

μένης, τὴν ὁποῖαν αὐτὰ ἐδόξασαν καὶ αὐτὰ ἀνέδειξαν μεγάλην καὶ ἀθάνατον.

Τὰ μάρμαρα ἐορτάζουν! Καὶ ἡ ζωὴ τῆς πόλεως τῆς Παλλάδος προσέλαβε καὶ αὐτὴ ὄψιν ἐορτῆς πνευματικῆς, ἐορτῆς μεγάλης, ἐορτῆς ἀπὸ τὰς ὀλίγας, καθ' ἃς ἡ σήμερον κοινωνεῖ μετὰ τῆς χθές, καθ' ἃς εἰς τὰ στήθη δλων, μας πάλλει ἡ μεγάλη ψυχὴ μιᾶς κληρονομικῆς ὑπερηφανείας, μιᾶς ἀταβιστικῆς ζωῆς.

Ἐὰν σήμερον ὁ Περικλῆς ἀνέζη καὶ ἡ Ἀσπασία ἀνελάμβανε διὰ τὴν ἐβδομάδα αὐτὴν τὰ σκηπτρα τῆς πνευματικῆς βασιλείας τῆς, θὰ ἀνεγνώριζαν εἰς τὰς σημερινὰς Ἀθήνας ὄχι τὴν πόλιν, ἣν αὐτοὶ ἐδημιούργησαν εἰς μέγαλον ναὸν ὠραιότητος, ἀλλὰ τὸν Ἀθηναϊκὸν λαὸν εὐσεβέστερον καὶ μάλλον εὐαίσθητον ἴσως ἀπὸ τὸν λαὸν τῆς ἐποχῆς των εἰς τὴν θρησκείαν τοῦ ὠραίου.

Τὰ μάρμαρα ἐορτάζουν! Καὶ κάθε ἄλλη ἐορτὴ λησμονεῖται καὶ κάθε φροντίς καὶ μέριμνα καὶ ἀσχολία παύει. Πολιτικὴ, πόλεμος, ἐπαναστάσεις, πάθη, ἐμφύλια διαμάχαι, ἐπισκέψεις αὐτοκρατόρων, ἔλα λησμονοῦνται, ἔλα περνοῦν ἀπαρατήρητα ἀπέναντι τῆς ἐορτῆς αὐτῆς, τῆς μιᾶς, τῆς ὠραίας, τῆς μεγάλης, τῆς πανδήμου.

Τὰ μάρμαρα, τὰ Ἑλληνικὰ μάρμαρα ἐορτάζουν! Καὶ οἱ ἀνὰ τὸν κόσμον ἔλον ἐξωρισμένοι ἀδελφοὶ των, αὐτοὶ μόνον στενάζουν ἐπάνω εἰς τοὺς θρόνους τῆς δόξης, ἣν ἔστησαν εἰς τιμὴν των οἱ ξένοι. Ἡ Κερυθτις καὶ αἱ μετόπισι τοῦ Βρεττανικοῦ μουσείου, ἡ Ἀφροδίτη τοῦ Λούβρου, ὁ ἀποξυόμενος τοῦ Βατικανοῦ, ὁ Μελέαγρος καὶ ὁ Ἀπόλλων τοῦ Belvedere, ὁ πλαιστής τοῦ Καπιτωλίου, ἡ Ἀφροδίτη καὶ ὁ Ἐφῆθος τῶν Μεδίκων, ὁ μεθυσιμένος Σάτυρος τῆς Νεαπόλεως καὶ τόσο ἄλλοι ὠραῖοι ἐξόριστοι νοσταλγοῦν τὴν

μητέρα πατρίδα, η οποία εορτάζει μακράν των τήν εορτήν της κοινής δόξης όλων των ωραίων τέκνων της.

Και η απήχθεις της νοσταλγίας αυτής και του μελαγχολικού θρήνου των η επώδως φαίνεται ως να λέγη εις την νεωτέραν Ελλάδα. «Δεσμίαν και δούλην άλλοτε, ημεεις εδω διετηρήσαμεν το γόητρόν σου και εφυλάξαμεν τας περγαμηνάς της δόξης σου και υπήρξαμεν οι καλλίτεροι αγωνισται και διπλωμάται σου εις τον αγών της εθνικής αποκαταστάσεώς σου. Την σημαίαν σου ημεεις εκρατήσαμεν πάντοτε ύψηλά και ημεεις εφωτίσαμεν τον δρόμον σου και εγονιμοποιήσαμεν την γην, εις ην ανέθαλλε και πάλιν το ωραϊον της ελευθερίας σου δένδρον.

«Ημεεις εδιδάξαμεν το μεγαλειον της θρησκείας σου εις τους σοφους, οι οποιοι σε τιμούν σήμερα και εορτάζουν μαζή σου την μεγάλην εορτήν της δόξης μας. Ημεεις τους απεκαλύψαμεν τον Όλυμπον, ημεεις τους εγνωρίσαμεν με τον Έλικωνα και εψάλαμεν εις τας ψυχάς των τους ωραίους υμνους των μουσών. Ημεεις εκηρύξαμεν το μέγχι κήρυγμα οτι ο Πάν δεν απέθανεν, οτι ο Πάν ζή και θα ζή πάντοτε, διότι η μεγάλη πατρίς μας τον εγέννησε αθάνατον.

«Και τώρα όπου το ιδικόν μας εργον εδω ετελείωσε, όπου η εξορία μας εις τα ξένα σοφ είναι αχρηστος, τώρα έχεις και συ την υποχρέωσιν να γίνης τόσον μεγάλη και τόσον ισχυρά, ώστε να επιβάλης τον σεβασμόν της ιδικής μας ελευθερίας, και της παλινοστήσεώς μας εις την πατρίδα μας.

«Μόνον όταν δυναθής να μας περισυλλέξης εις τους κόλπους σου, και όταν ο χρυσοϋς Φοιβός σου θωπεύση και πάλιν το κάλλος μας και αι αυραι των δοξασμένων βουνών και θαλασσών σου πνεύσουν γύρω μας, μόνον τότε η ανάστασις σου θα είναι πλήρης και η δόξα σου αθάνατος»

ΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Τα ωραία μαρμαρόκτιστα μέγαρα των Αθηνών, τα οποια ο πατριωτισμός των νεωτέρων Έλληνων ιδρυσεν εις τιμήν του πνευματικού μεγαλείου της χώρας, ανεκτάσσαν την εβδομάδα αυτήν ευρείας τας θύρας των εις το Αρχαιολογικόν Συνέδριον και υπό την φιλόξενον στέγην των οι ιεροφάνται της θρησκείας του ωραίου απεκάλυψαν εκκστος τα περίσμηα των μακρών μελετών των.

Το Πανεπιστήμιον, η Ακαδημία, η Έθνική βιβλιοθήκη, η Αρχαιολογική Έταιρία, ο Σύλλογος Παρνασσός, αι ξένοι Αρχαιολογικαι σχολαι, κάθε τέλος ιδρυμα ανωτέρας πνευματικής ζωής ελαθεν εντός της εβδομάδος αυτής το πνευματικόν αριστερόν της επισήμου θρησκείας, εις ην ανήκουν οι όλιγοι και εκλεκτοί του κόσμου τούτου προνομιοχοι, οι κατακτησαντες χωρις όπλη και αιματωχυσίας όλους τους θησαυρούς και όλα τα άμύθητα κειμήλια του ανά την αιωνιότητα κυριαρχήσαντος ωραίου.

Αι Αθηναί με τας εορτάς αυτάς μετουσιώθησαν, μετεμψυχώθησαν, περιεβλήθησαν και πάλιν την ένδοxon αλουργίδα του παρελθόντος. Ο λαός των Αθηνών αφυπνίσθη και πάλιν εις μίαν ζώην πνευματικήν, λησμονημένην, εξυψώθη

εις έν μεγαλειον θαυμαστόν, ανέζησεν εις μίαν εποχήν εις την οποίαν αναζή ως εκ θαύματος, όταν η ψυχή του δονείται από την υπερήφανον συναίσθησιν της αριστοκρατικής καταγωγής της.

Κάθε εργατης του πνεύματος, αλλά και κάθε ερασιτέχνης των ωραίων πραγμάτων άδικακρίτως φύλου και κοινωνικής τάξεως έσπευσε να λάβη μέρος εις τας εορτάς αυτάς, να παρακολουθήση την επιστημονικήν εργασίαν, να ακούση τας γενομένας συζητήσεις, να φωτισθή από τας αγορεύσεις και τα διδάγματα, να ζήτη τέλος μίαν ζώην έντελως πνευματικήν, έντελως ωραίαν, έντελως διάφορον της πεζής και συνειθισμένης ζωής μας.

Δέν είναι δυνατόν να απαριθμήσωμεν εδω τί ελέχθη και ποία συστηματική εργασία έγινεν εις το Συνέδριον αυτό, άλλ' ούτε να εκθέσωμεν έστω και περιληπτικώτατα τας εξ αυτού έντυπώσεις μας. Όχι, διότι νομίζομεν οτι το θέμα δέν είναι ένδιαφέρον δια τας αναγνωστρίδας μας. Διότι το Συνέδριον ακριβώς αυτό απέδειξεν, οτι αι Έλληνίδες είναι αρκετά ανεπτυγμέναι και ευφρεϊς και νοήμονες, ώστε να τας ένδιαφέρη πσχα ζωή και πσχα κινήσεις, τείνουσα να αφυπνίση το πνεύμα των εις κόσμους ωραίους, οποιοι είναι οι του Έλληνικού παρελθόντος μας.

Σήμερα εν τούτοις μία μόνον γενική επισκόπησις του Συνεδρίου εις τα κυριώτερα σημεία του είναι δυνατή. Σήμερα θα παρακολουθήσωμεν τους κορυφαίους εκ των Έλληνων ρητόρων, τους επισήμους και από της περιωπής ενός αξιώματος λαβόντας τον λόγον εις αυτό.

Ο ύπουργός της Παιδείας εις το Συνέδριον

Και πρώτον επί τον ύπουργόν της Παιδείας, ο οποιος ευτυχώς έτυχε να είναι ο αρμοδιώτερος παντός άλλου δια να πρωτοστατήση εις την κατ' έξοχην πνευματικήν αυτήν της Ελλάδος εορτήν.

Ο κ. Καραπάνος ώμίλησεν επισήμως δις εις το Συνέδριον. Επί του Παρθενώνος διαδεχθείς τον Διάδοχον και κατά την εορτήν της αποπερατώσεως των εργασιών του Συνεδρίου εις την μεγάλην αίθουσαν του Πανεπιστημίου. Και εις την πρώτην και εις την δευτέραν περίστασιν ο λόγος του κ. Υπουργού υπήρξε θαυμαστός εις ύψηλάς ιδέας, εις ωρκίαις και λαξευτάς φράσεις, εις βαθύτατα νοήματα. Ο διαπρεπής της Ελλάδος πολιτευτής, ο μέγας οικονομολόγος, ο φανατικός της Δαδώννης εξερευνητής και θησαυροφύλαξ αναδεικνύεται με το Συνέδριον αυτό καλλιπέστατος ρήτωρ, αισθανόμενος το καλόν, όσον όλιγοι εκ των ειδικών και διεργμηνεύων αυτό με δύναμιν και ευφράδειαν θαυμαστήν.

Εις τον λόγον του μάλιστα της αποπερατώσεως του Συνεδρίου, λόγον εμπνεύσεως της στιγμής εκείνης της επισήμου, λόγον γενομένου άνευ σημειώσεων κ'εν, εις ξένην γλωσσαν και εκ του προχείρου, ο κ. Καραπάνος υπήρξεν ανώτερος εκυτου, ανώτερος πάτης αξιώσεως. Αφού συνώψισε τας εργασίας του Συνεδρίου και έθηκε κάθε ζήτημα εις την θέσιν του, αφού ηύχαρίστησε τους διαπρεπείς ξένους, οι οποιοι προσέφεραν εις το Συνέδριον αυτό, όχι μόνον τα σοφά

αποταμιεύματα μακρών μελετών, αλλά και το κύρος της προσωπικής επιβολής των, έπειτα αξιοπρεπής και υπερήφανος δια την Έλληνικήν επιστήμην και τους Έλληνας εργάτας αυτής, τους μορφωτάς του Έλληνικού κοινου, έτόνισε την άθρόαν προσέλευσιν και συμμετοχήν του κοινου αυτού, άδικακρίτως φύλου εις τας εργασίας του Συνεδρίου.

Με τας όλίγας, αλλά ωραίας επί του ζητήματος τούτου λέξεις του, ο ρήτωρ έχαρακτήρησε την Έλληνικήν κοινωνίαν άνταξίαν της προγονικής πνευματικής ζωής και τείνουσαν πάντοτε εις το ιδανικόν της τελειότητος αυτής. Τούτο εκκαμε την άρίστην των έντυπώσεων εις εκείνους, οι οποιοι όσον στεκόνται ύψηλότερα εις τας βαθμίδας της πνευματικής ζωής, τόσο δέν άρέσκονται να βλέπουν τους άλλους μειουμένους και έρποντας πρό των ποδών των.

Η ήσυχος και αξιοπρεπής στάσις του κ. Καραπάνου, ο ήρεμος τόνος της ισχυράς φωνής του, η απλότης του ύφους του, η έλλειψις πάσης πομπώδους και νευρικής χειρονομίας, ένθymiζαν την στιγμήν εκείνην τους ρήτορας της κλασικής εποχής. Και το ακροατήριον τον έχειροκρότησεν επανειλημένως και ένθουσιωδώς, διότι εις μεν τους ξένους έπαρουσιάσθη ως Έλλην εξ εκείνων με τους όποιους έσυνείθισαν να αναστρέφονται, εις ημάς δε ως Έλλην εξ εκείνων, τους όποιους δέν βλέπομεν συχνά άνταξιους των θέσεων και των αξιωμάτων, τα οποια κατέχουν.

Η εορτή του αποχαιρετισμού, την οποίαν και πάλιν ο ύπουργός της Παιδείας έτέλεσεν εις την ωραίαν και μαγικήν της Κηφισσιδας έπαυλιν του υπήρξεν η επισφράγις της όλης ευτυχούς και επιτυχούς δράσεως του κατά το Συνέδριον αυτό.

Η Αττική η φημιζομένη δια το ζηρόν έδαφος της κλιτήν πτωχήν εις δάση γής της απεκαλύφθη αφνης πρό των εκπλήκτων ξένων εις ένα μεγαλοπρεπή πλούτον βλαστήσεως, εις μίαν άνθησιν θαυμασίαν, εις μίαν φωτοβολίαν χρωμάτων δύσεως, από τας μαγικώτερας του Αθηναϊκου ουρανού.

Η φύσις η καλή, η ωραία φύσις των Αθηνών, η μοναδική αυτή ζωγράφος και καλλιπίστρια έφιλοτέχνησε μίαν θαυμασίαν σκινογραφίαν δια την υπαίθριον αυτήν εορτήν. Ο ουρανός μας έστέγασε με πέπλους λεπτούς, διαφανείς, τους όποιους έχρωμάτισε με τον πλέον ευτυχή συνδυασμόν όλων των χρωμάτων της ίδις. Αι άκτινες του ήλιου παίζουσαι με τα όργια αυτα των χρωμάτων έθεταν εδω μεν άργυρά νταντελώματα, εκεί χρυσά κεντήματα, άλλου σκιás παλαίου χαλκού και όξυδαμένων μετάλων, ένφ εις άνάλυσιν όπαλίων και μαργαριταριών και κοραλίων έπλεον η δύσις, κάτω από τον αναπεπταμένο ορίζοντα, τον όποιον η διάταξις των κήπων της επαύλειος έπαρουσίαζεν άνοικτόν, άπεραντον, εις θαυμαστήν μεγαλοπρέπειαν.

Ο κήπος μοναδικός εις δενδροστοιχίας ωρκίας, εις άνθηρα ζωγραφισμένα από πλουσιόχρωμα άνθη, εις σκιαδάς επί των οποίων περιπλέκονται κισσοί και αϊγοκλήματα και περιπλοκάδες και πλέων μέσα εις σμυράγδινα κύματα τα οποια άπλωνόμενα εις την ανώμκλον και γραφικήν κτωπρέπειαν του έδαφους, παρουσιάζει τόσας φωλαές άνθισμένας, τόσοις άπεράντους διαδρόμους, τόσοις θαυμασίαις parterres μέσα εις

τα οποια κυκλοφορεί ό,τι ωραϊον και εκλεκτόν έχει να επιδείξη εις άνθησιν και χαράν το κάλλος και η νεότης και η άκμη της ζωής και το γήρας άκόμη. Αι Έλληνίδες άντεπροσωπεύθησαν πλουσιώτατα εις την συνάθροισιν αυτήν των σοφών, και εις καλλονάς και εις χάριν και εις πνεύμα και άβρότητα τρόπων, η οποια εκίνησε και των Παρισινών άκόμη τον θαυμασμόν.

Τα σκήπτρα της δεξιώσεως και της Έλληνικής φιλοξενίας κατείχον αι κ. κ. Καποδίστρια και Κομπογιαννάκη, άνεξάντλητοι εις περιποιήσεις και ευγένειαν, δικαιολογούσαι την φήμην της άρχοντικής ξενίας της Έλληνικής φυλής. Υπό τους ήχους της όρχήστρας ο Έλληνικός χορός με τον γηραιόν φουστανελοφόρον βουλευτήν Στριφτόμπολαν επί κεφαλής υπήρξε μία ευτυχής εμπνευσις και ο καμπανίτης, ο οποιος άφθονος άνεπλήρωσε το νεκταρ και την άμβροσίαν των αρχαίων, έρρευσε εις σπονδάς εις τον Διόνυσον, τον συχνά λησμονούμενον εις τας ημέρας μας θεόν της χαράς και της φαιδρότητος.

ΑΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑΙ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Γ'.

Το πρώτον νέφος εις την ύπαρξιν της Αθηναϊδος υπήρξεν ο θάνατος της δευτεροτόκου θυγατρός της Φλακίλας το 431. Εξ έτη βραδύτερον το 437 ο πατριάρχης Πρόκλος ηλόγει τους γάμους της δευτέρας θυγατρός της Λικινίας Ευδοξίας με τον Βαλεντινιανόν ΙΙΙ αυτοκράτορα του Δυτικού Ρωμαϊκου κράτους. Ουδεις βεβχίως υπέθετε τότε, οτι ο γάμος αυτός θα έγινετο παραίτιος μεγάλων δυστυχιών δια την άτυχή αυτήν ήγεμονίδα. Διότι ο Μάξιμος αφού έδολοφόνησε τον Βαλεντινιανόν το 455, την ήνάγκασε να γίνη σύζυγός του, άγνοούσα όμως, οτι τη ειστηγήσει αυτού είχε γίνει η δολοφονία. Όταν δε ούτος είχε το θράσος να της το είπη, αυτή εξηγριώθη τόσον ώστε εξεδικίθη καλούσα έναντίον του τον βασιλέα των Βανδάλων Γενσερίκον.

Ο βαρβαρας ούτος εθανάτωσε τον Μάξιμον, έλεηλάτησε την Ρώμην και παρέλαβε μαζή του εις την Αφρικην την Ευδοξίαν και τας δύο θυγατέρας της Ευδοκίαν και Πλακιδίαν, εκ των οποίων μόλις μετά έπτά έτη ελευθερώθησαν και εστάλαξαν εις Κωνσταντινούπολιν, η μητέρα μετά της μιζς θυγατρός της.

Η Αθηναϊς μετά ταυτα, μετέβη εις την Ιερουσαλήμ δια να εκπληρώση τάξιμον και πόθον της ένταυτώ του να μεταβη εις τους αγίους τόπους. Πρό της αναχωρήσεως της εις Παλαιστίνην παρέστη εις την τελετήν της μετακομιδής των λειψάνων του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου, — άποθνήσκοντος πρό τριάντα ετών — από τα Κόμανα εις την εκκλησίαν των Αγίων Αποστόλων της Κωνσταντινουπόλεως. Τα λείψανα ταυτα έτοποθετήθησαν παρά τας σαρκοφάγους του Κωνσταντινου και των διαδόχων του και των άλλων πκτριάρχων Κωνσταντινουπόλεως. Ο Θεοδόσιος ΙΙ εξιλέωνεν ούτω το έγκλημα της μητρος του έναντίον ενός των μεγίστων δοκτόρων της εκκλησίας.

Η Ευδοξία άνεχώρησε κατά την άνοιξιν του 438.

Εφθασεν εις την 'Αγίαν πόλιν δια του Αιγαίου πελάγους και με προσεγγίσεις της Κύπρου και της Συρίας. Εις την 'Αντιόχειαν, ή οποια θεωρεϊτο τότε ως ή βασιλείσα των 'Ανατολικών πόλεων ἐγένετο δεκτη ή Εὐδοξία με ἐξαιρετική τιμάς. Και ἐκεῖ ή αυτοκράτειρα του Βυζαντίου ἔδωκε δείγματα της υπέρχου μορφώσεως και ρητορικής δεινότητός της. 'Ενώπιον του λαου, συναθροισθέντος εις τὸ παλάτιον της Γερουσίας, καθημένη ἐπὶ χρυσοῦ και ἀδαμαντοστολίστου θρόνου, ἀπήγγειλεν ή Εὐδοξία τὸν πνευματικὸν της ἐνδόξου πόλεως, ή οποια πρό της ιδρύσεως της Κωνσταντινουπόλεως θεωρεϊτο μετὰ την Ρώμην και την 'Αλεξάνδρειαν ή τρίτη πόλις της Αὐτοκρατορίας. 'Ο ἐνθουσιασμός του πλήθους ὑπῆρξεν ἀπερίγραπτος, ὅταν ή ρήτωρ ἀναφερομένη εις τοὺς ἀποίκους 'Ελληνας της 'Αντιοχείας, ἐτελείωσε τὸν λόγον της με τὸν 'Ομηρικὸν στίχον : 'Υμετέρας γενεῆς τε και αἵματος εὐχομαι εἶναι.

— 'Υπερηφανεύομαι διότι εἶμαι και ἐγὼ ἐκ της φυλῆς και του αἵματος σας.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ή αυτοκράτειρα ἐφθασεν εις τὰ 'Ιεροσόλυμα. Παράδοξος τύχη ὠδήγει την γυναῖκα αὐτήν ἀπὸ του δάσους τῶν ἐλαιῶν τῶν 'Αθηνῶν, της πατρίδος της, εις τὰ δάση τῶν φοινίκων της μακρυνῆς πόλεως του Δαυὶδ και του Σολομῶντος! Αἱ δύο αὐται μαγικαὶ πόλεις ἐσημειοῦν την ἀρχὴν και τὸ τέλος της ζωῆς της.

'Η Εὐδοκία ἐπανῆλθε τὸ ἐπόμενον ἔτος εις τὸ Βυζάντιον φέρουσα μαζὴ της τὰ λείψανα του 'Αγίου Στεφάνου, του πρώτου μάρτυρος, τὰ οποια κατέθεσεν εις τὸν ναὸν του 'Αγίου Λαυρεντίου. 'Απὸ της ἐπανόδου της εις τὸ Βυζάντιον ή τύχη ἔπαυσε νὰ της μειδιᾷ πλέον και ή αυτοκράτειρα ἐγένεο θυμα μίας μεγάλης συνομοσίας. 'Εἶχε δύο φίλους ἐμπιστους, τὸν ἑπαρχὸν της πόλεως Κύρον, ὕπατον και πατρίκιον, και τὸν ἀρχιτελετάρχην Παυλίον. Συκοφαντική καταδίκη ἐστέρησε τὸν πρῶτον του βαθμοῦ και της παρουσίας του. Κατὰ διαταγὴν του Θεοδοσίου, οὗτος ἐγένεο μοναχὸς και πρᾶγμα χαρακτηριστικὸν δια τὰ ἦθη της εποχῆς, τὸν ἔχρισαν ἐπίσκοπον και του ὄρισαν ἕδραν ἐπισκοπικὴν τὴν της Σμύρνης. 'Ο δεύτερος εἶχε τραγικὸν τέλος συνεπέας διασήμεου περιστατικῶν.

'Ητο κατὰ τὸ ἔτος 440. Τὴν ἡμέραν τῶν 'Επιφανείων ὁ αυτοκράτωρ μετέβαινε πεζὸς μετὰ της αυτοκρατορίας εις τὴν ἐκκλησίαν. Εἰς χωρικὸς προσέφερον εις τὸν Θεοδοσίον ἐν μῆλον ἐξαιρετικὸν μεγέθους και θαυμασίων χρωμάτων, τὸ ὅποιν οὗτος προσέφερεν εις τὴν αυτοκράτειραν. 'Η Εὐδοκία μετὰ τὴν ἐκκλησίαν τὸ ἐστειλεν εις τὸν ἀσθενοῦντα φίλον της Παυλίον, ὡς πρᾶγμα σπάνιον, δια νὰ του κάμη εὐχάριστον ἐκπλαστὸν χωρὶς ὅμως νὰ του μηνύσῃ ποῖος τὸ ἐστελλε. 'Ο Παυλῖνος εὗρε τὸν καρπὸν τὸσον θαυμασίον, ὡστε ὡς καλὸς αὐλικὸς ἐσκέφθη νὰ τὸν προσφέρειν εις τὸν αυτοκράτορα του.

'Ο αυτοκράτωρ ὑποψιασθεὶς κακὸν, ἔτρεξεν ἀμέσως νὰ ἐρωτήσῃ, ὀργισμένος, τὴν αυτοκράτειραν, τί εἶχε κάμη τὸ μῆλον. 'Η Εὐδοξία πτοηθεῖσα ἀπὸ τὸν τόνον της φωνῆς του συζύγου της, ἀπαντᾷ ὅτι ἔφαγε τὸ μῆλον. 'Επηκολούθησε σκηνὴ τρομερά, κατὰ τὴν ὁποίαν ή αυτοκράτειρα διεμαρτύρητο

διὰ τὴν ἀθωότητά της, διαμαρτυρῶν, ἥν ἐπαναλαμβάνει εἰκοσι ἔτη βραδύτερον ἐπὶ της κλίνης του θανάτου της. 'Αλλ' ή ζηλοτυπία εἶχεν ἤδη δηλητηριάσει τὴν ψυχὴν του Θεοδοσίου, ὅστις ἔστειλε τὸν Παυλίον ὑπὸ στρατιωτικὴν συνοδείαν εις τὴν ἐν Καισαρείᾳ Καπαδοκίαν ὅπου ἀπεκεφαλίσθη.

Τεθλιμμένη και δικαίως προσβεβλημένη ή αυτοκράτειρα δια τὸ σκάνδαλον, εις τὸ ὅποιν τὴν ἐνέπλεξεν ή ἐγκληματική πρᾶξις του συζύγου της, ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ νὰ της ἐπιτραπῇ νὰ ἐπιστρέψῃ εις τὴν 'Ιερουσαλήμ, ὕπερ και ἐγένετο τὸ 444.

Αἱ ραδιουργίαι ἐν τούτοις δὲν ἔπαυσαν νὰ τὴν καταδιώκουν και μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσίν της. Διεδίδετο αἶφνης ὅτι δύο μοναχοί, ὁ ἱερεὺς Σέθερος και ὁ διάκονος 'Ιωάννης, ἀνθρώποι της ἀκολουθίας της αυτοκρατορίας και ἀφωσιωμένοι εις αὐτὴν συνομότου μαζῆ της. Και δια τουτο ἀπεστάλη ὁ κόμης Σατουρνῖνος εις τὴν 'Ιερουσαλήμ με διαταγὴν νὰ τοὺς θανατώσῃ, τὸ ὅποιν και ἐγένε. 'Αλλὰ και αὐτὸς ὁ Σατουρνῖνος ἐδολοφονήθη μετ' ὀλίγον κατὰ μυστικὴν διαταγὴν, ὡς λέγεται, της αυτοκρατορίας, ή οποια ἐξωργίσθη δια τὸν ἄδικον θάνατον τῶν δύο αὐτῶν ἀβλαβῶν και ἀθῶων ἀνθρώπων. Οὐδὲν ἐν τούτοις ἀποδεικνύει ὅτι ή Εὐδοκία ἔδωκε παρομοίαν διαταγὴν και ή διάδοσις αὐτῆ πρέπει νὰ γίνῃ δεκτη μετ' ἐπιφυλάξεως, ὡς ἀντικειμένη εις τὸν κελὸν και γενναῖον χαρακτῆρα της 'Ελληνίδος πριγκηπίσσης, της οποίας εἶναι ἄδικον νὰ βεβηλόνεται ἀμετακλήτως τὸ ὄνομα.

(κατὰ τὸ Γαλλικὸν του κ. Καραθεοδωρή).

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

'Η πρώτη ἀπόφασις ποῦ ἔλαβεν ή Σόνια τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἦτο νὰ φύγῃ ἀμέσως, χωρὶς κἄν νὰ ζητήσῃ νὰ ξαναῖδῃ τὸν Sacha. Τί ἤθελε τώρα πλέον ἀπὸ τὸν ἀνθρωπον αὐτὸν και ποια ἦτο ή θέσις της ἀπέναντι της νέας γυναικός, ή οποια ἀπονήρευτος, εὐπιστος θα τὴν ἐδέχετο εις τὸ σπῆτι της, θα ἦτο ἴσως διατεθειμένη και νὰ τὴν ἀγαπήσῃ ἀκόμη;

Και κουρασμένη ὡς ἦτο ἀπὸ τὰς συζητήσεις της ἡμέρας ἐγδύθη βιαστικά, ἔκλεισε τὸ παράθυρό της και χωρὶς κἄν νὰ δειπνήσῃ ἐρρίφθη εις τὸ κρεβάτι της. 'Αλλ' ὁ ὕπνος εις τὸν ὅποιν αὐτὴ κατέφευγε δια νὰ λησμονήσῃ τὴν λύπην της δὲν ἤρχετο. Χίλιαι ἰδέαι, αἱ περισσότεραι ἄσχετοι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν του ἔρωτος της, της ἤρχοντο ή μία μετὰ τὴν ἄλλην εις τὸν νοῦν. 'Η φαντασία της ἐξημμένη περισσότερον τὰς τελευταίας ἡμέρας εἶχεν ἐρεθισθῆ ἀπὸ μίαν τὸσον νευρικὴν ἐξέγερσιν, ή οποια της ἀφαιροῦσε κάθε διαθέσιν ὕπνου.

'Η ζωὴ της ὅλη ἀπὸ τὰ μικρά της τὰ χρόνια ἐξετυλίττο τὴν ἐμπρός της εις εἰκόνας χαρᾶς εις τὴν ἀρχὴν, λύπης και πόνου τελευταίως. 'Ο,τι ἀναπαρίστατο ζωηρότερον εις τὴν μνήμην της ἦτο ή βραδεία, ὅπου ἔφυγεν ἀπὸ τὴν 'Οδησσόν, μὴ βραδία χιονισμένη, κατάλευκος, ὁμοίαν της οποίας ἐσκέπτετο ὅτι δὲν θα ἐπανέβλεπεν ἄλλην ποτὲ εις τὴν ζωὴν της. Τυλιγμένη μέσα εις τὴν γούννῃν του πατέρα της, ἐνδυμένη ἀνδρικά, με ἓνα κοῦκον ἀπὸ ἀστρακὴν εις τὸ

κεφάλι, διότι ἦτο εὐτυχὴς ἐσωζε τὸν ἀνδρα, τὸν ὅποιν ἀγαποῦσε και ὑπερήφανος, διότι τὴν στιγμὴν αὐτὴν μᾶλλον αὐτὴ τὸν ἐπροϊτάτευε, μᾶλλον αὐτὴ ἐκινδύνευε, μᾶλλον αὐτὴ ἦτο γενναία και ἀφοβος.

Και τὴν ἐσκέπτετο ὅτι, ἐὰν ή ἀστυνομία τοὺς συνελάμβανε θα ἦτο εὐτύχημα, διότι δὲν θα ὕφιστατο τὴν τρομερὰν αὐτὴν δοκιμασίαν, δὲν θα ἀπεγοητεῖτο, δὲν θα ἔχανε τὴν πίστιν της πρὸς τὴν ἀγάπην και πρὸς τὴν τιμὴν. Και ἐφαντάζετο ὅτι θα τὴν εἶχαν στειλεῖ και αὐτὴν με τὸσα ἄλλα νέα κορίτσια εις τὴν Σιβηρίαν, ὅτι θα ἐβασανίζετο, θα ὑπέφερεν, ἀλλὰ θα ἦτο τοῦλάχιστον μάρτυς ἐνὸς ὠραίου ἰδανικοῦ. 'Επειτα με τὰς ἀναμνήσεις αὐτὰς τὴν ἐκουρίευσε μία μεγάλη νοσταλγία δια τὴν πατρίδα της, δια τὴν ἀγαπημένην πόλιν, εις τὴν ὁποίαν δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐπιστρέψῃ πλέον και εις τὴν ὁποίαν ἄφησε και τὸ ὄνομα της ἀκόμη, τὸ ὅποιν δὲν εἶχε πλέον τὸ δικαίωμα νὰ φέρῃ, ἀφοῦ ἦτο ὄνομα προγεγραμμένον, ὄνομα σημειωμένον εις τὰ ἀστυνομικὰ βιβλία, με κόκκινα γράμματα. Πόσαι ἄλλι ἄρά γε, ἐσκέπτετο ή Σόνια, προγράφονται ὅπως και ἐγὼ, ἀθῶαι, ἀνίδεοι τῶν ἐπαναστατικῶν ἀρχῶν, ἀπλῶς διότι ἐν ἀγνοίᾳ των ἔτυχε νὰ σχετιζῶνται με μηδενιστὰς! Πόσα σπίτια δὲν ἐρημόνονται ἄδικα, ὅπως ἐρημόθη και τὸ ἰδικὸν μας! Διότι, ἐσκέπτετο, ἐὰν δὲν ἐφεύχαμεν, ἐὰν δὲν ἐξεπατριζόμεθα τὸσον ἀπότομα, ή παρουσία μας δὲν θα περιήρχετο με τὸσην εὐκολίαν εις τὴν διάθεσιν του Sacha. Δὲν θα ὑπῆρχε τότε κανεὶς λόγος νὰ πωλήσωμεν τὰ κτήματα και σήμερα δὲν θα εὐρισκόμην εις τὸν δρόμον, χωρὶς τίποτε.

'Η ἰδέα της πτωχείας ἐπαρουσιάσθη τὴν εἰς τὴν Σόνια τρομερὰ και ἀπελπιστική. 'Ολα ἠμποροῦσε νὰ τὰ συνειθίσῃ, ὅλα νὰ τὰ ὑποφέρῃ, ἀλλὰ ή πτώχεια τὴν ἐτρόμαξε, τὴν ἔκαμνε νὰ φρίτῃ. Εἶχε συνηθίσει νὰ ζῇ με μεγάλην ἀνεσιν, χωρὶς ποτὲ νὰ σκεφθῇ ὅτι ή οἰκονομία ἦτο πρᾶγμα ἀναγκαῖον εις τὴν ζωὴν. 'Η μητέρα της Ρωσὶς ἀρχόντισσα ἐζώδευε χωρὶς ποτὲ νὰ μετρᾷ. 'Ο πατέρας της ἦτο φυσικὰ σπάταλος μᾶλλον. Τὸ σπῆτι των ἦτο πάντοτε ἀνοικτὸν και τὸ τραπέζι πάντα στρωμένον, κατὰ τὴν Ρωσικὴν συνήθειαν. 'Οποιοι ἤρχετο νὰ τοὺς ἰδῇ ἐκρατεῖτο πάντοτε και στερεοτύπως εις τὸ γεῦμα ή εις τὸ δεῖπνον. 'Οταν δὲν ἔτρωγαν ἔπιναν τσάι. Και τὸ τσάι ἐσυνουδεύετο ἀπὸ τὸσα γαλακτερά και παστὰ και ζακουσκες, ὡστε ἦτο δαπανηρότερον και ἀπὸ τὸ γεῦμα. 'Επειτα ἐζώδευαν πολλὰ δια τὰ φορέματά των. 'Η μητέρα της ἐσυνειθίξε νὰ λέγῃ. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ζῇ κανεὶς, ἂν δὲν ἔχῃ ὠραία φορέματα και ἂν δὲν ἠμπορῇ νὰ πηγαίην εις τὸν κόσμον. Και ή Σόνια εἶχε κληρονομήσει ὅλας τὰς ἀρχὰς της μητέρας της.

'Αλλὰ τὴν ὅπου τὸ εἰσόδημα των δὲν ἦτο οὔτε τὸ τέταρτον ἀπὸ ὅ,τι ἦτο ἄλλοτε, πῶς θα ἐζοῦσαν λοιπὸν; Και πῶς θα ἐμάνθκην ή μητέρα της τὸν γάμον του Sacha και πῶς θα ἔχανε τὴν ἐλπίδα, ὅτι με τὴν ἐργασίαν του τὸ εἰσόδημα των δὲν θα ἤλαττόνετο! Πῶς θα ἐμάνθκην ὅτι τὰ χρήματα, τὰ οποια με τὸσην γενναϊότητα και ἐμπιστοσύνην του ἔδιδεν ἐκ δικλειμμάτων, προκαταβάλλουσα, οὔ-

τως εἶπεῖν, τὴν προῖκα της κόρης της ἔχάνοντο σήμερα; Αἱ σκέψεις αὐται τὴν ἐνέβαλκν εις μεγάλην ταραχήν. 'Εσηκώθη και ἐκάθισεν εις τὸ κρεβάτι της. Τὸ σκότος και ή ἡσυχία της νυκτός της ἐπίεζαν τὸ στήθος ὡς ἐφιάλης. 'Αναψε τὸ φῶς της. Τὰ ἐπιπλα τὰ στερεοτύπη του δωματίου του ξενοδοχείου της ἐφάνθησαν πτωχότερα και πενιχρότερα ἀκόμη. Και θα ἠναγκάζοντο ἴσως νὰ ζήσουν ὅλην των τὴν ζωὴν μέσα εις ἐπιπλωμένα δωμάτια πέμπτου πατώματος καμμίας μακρυνῆς συνοικίας τῶν Παρισίων. 'Ω! αὐτὸ ή μητέρα της δὲν θα τὸ ὑπέφερε. Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τὸ ὑποφέρῃ.

Διὰ πρώτην φορὰν ή Σόνια ἐσκέπτετο και ἔβλεπε τὴν ζωὴν ὑπὸ τὴν πεζὴν, τὴν πραγματικὴν ὕψιν της. 'Οταν ἀπέθανεν ὁ πατέρας της, ή μητέρα της ἔθαλε και της ἐλογόρισαν τί εἰσόδημα τακτικὸν εἶχαν. Και εἶχεν εἰπῆ τότε εις τὴν Σόνια. Τώρα θα ἔχωμεν ὀλιγώτερα νὰ ἐξοδεύωμεν ἀπὸ ὅσα εἶχαμεν, ὅταν ἐζοῦσεν ὁ πατέρας σου. 'Η νιάνια — ἦτο μία γραῖα ντατὰ της μητέρας της Σόνιας και τὴν οἰκονομὸς της — θα φροντίσῃ, μοῦ εἶπεν, νὰ μὴ μᾶς λειψῃ τίποτε. Διότι ὁ πατέρας σου ἐκέρδιζε πολλὰ, ἀλλὰ και ἔπαίξε . . .

'Ητο ή πρώτη φορὰ τότε ποῦ της ὠμιλοῦσαν δι' ἔξοδα. Και ή ζωὴ των ἔως ὅτου ἔφυγαν ἀπὸ τὴν 'Οδησσὸν δὲν εἶχεν ἀλλάξει διόλου. Εἰς τὸ Παρίσι δὲν ἐπρόκειτο πλέον περὶ εἰσοδήματος. 'Η νιάνια, ὁ γενικὸς οἰκονομολόγος της οἰκογενείας, εἶχε μείνει εις τὴν 'Οδησσόν, ἐπωλοῦσε τὰ κτήματα και ἔστειλε τὸ ἀντίτιμον. Τὸ ὅποιν ἐζωδεύετο ἀπὸ ὅλους με εὐκολίαν τοιαύτην, ὡς νὰ ἦτο εἰσόδημα και ὄχι κελφάλαιον. 'Εν μόνον κτήμα εἶχε μείνει, προσερχόμενον ἀπὸ κληρονομίαν της μητέρας της.

'Οταν ὁ Sacha ἀντελήφθη ὅτι τὸ κεφάλαιον αὐτὸ εὐρίσκετο εις τὸ τέλος, ἐζήτητεν ὅ,τι ἔμεινε σχεδὸν, δια νὰ ἔλθῃ νὰ ἀποκαταστηθῇ εις τὰς 'Αθήνας. Εὐθὺς ὡς ἐτακτοποιεῖτο, θα ἔγραφε νὰ ἔλθουν δια τὸν γάμον.

Τὴν ὅπου ή Σόνια ἤλθε — διότι ή μητέρα της πάσχουσα δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὴν συνοδεύσῃ — εὐρέθη ὄχι μόνον πρὸ μιάς προδοσίας ἔρωτος, ἀλλὰ και πρὸ μιάς οἰκονομικῆς καταστροφῆς. Δὲν εἶχε λοιπὸν τὸ δικαίωμα νὰ φύγῃ, πρὶν νὰ κανονίσῃ μαζὴ του τὸ ζήτημα αὐτό. Και δι' αὐτὸ ἦλλαξε πάλιν γνώμην και τὴν εὐρισκομεν εις 'Αθήνας ἓνα ὀλόκληρον μῆνα ἀπὸ της ἡμέρας αὐτῆς.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

'Η ἱστορία της Τερέζας.

'Η μαμὰ ἐπῆγεν εις τὴν συνουλίαν, ή Jane εἶχεν ἄδειαν ἐξόδου και ὁ Τρόττ ἔμεινε μόνος με τὴν γρηὰ Τερέζα, ή οποια κάθηται κοντὰ εις τὸ παράθυρον της τραπεζαρίας και καθαρίζει πατάτες. 'Ο Τρόττ κάθεται ἀντίκρυ της εις τὴν καρεκλίσα της και τὴν παρατηρεῖ με σοβαρότητα. Σκέπτεται πόσον καλὴ και ἱκανὴ εἶναι ή Τερέζα, ή οποια γλήγορα καθαρίζει της πατάτες και κατορθώνει νὰ βγάλῃ μόνον της φλούδες. 'Ο Τρόττ βέβαια θα ἔκοπτε τὸ χέρι του, ἐὰν ἐσκέπτετο νὰ τὴν μιμηθῇ.

Ἡ ἡμέρα εἶναι συννεφώδης, ὅταν ὁ καυμένος ὁ ἥλιος νὰ ἔχῃ ἀρρωστίαν καὶ παγώσῃ ὁλος. Βρέχει μονότονα καὶ μεταλλοχολικά καὶ ὁ καυμένος ὁ Τρόττ δὲν ἠμπορεῖ οὔτε εἰς τὴν αὐλὴν νὰ κατεβῆ, οὔτε νὰ τρέξῃ καὶ νὰ πηδήσῃ. Καὶ ὅσον βραδυάξει αἰσθάνεται ὡς ἕνα φόβον νὰ κυριεύῃ τὴν ψυχὴν του καὶ ὡς μίαν ἐπιθυμίαν νὰ κλαύσῃ.

Τερέζα. Πές μου μίαν ἱστορίαν.

Ἡ γρηὰ Τερέζα σηκώνει τὰ μάτια της πρὸς τὸ παιδί, ζυεὶ ὀλίγον τὸ αὐτί της μὲ τὸ χερί τοῦ μαχαιριοῦ καὶ λέγει: Παναγία μου! Μὰ ἐγὼ ἀγαπητό μου μικρό, δὲν ξέρω ἱστορίες.

Ὁ Τρόττ ἐπιμένει: Ναί, Τερέζα, ὅλοι οἱ μεγάλοι ξέρουν ἱστορίες. Καὶ σὺ ποῦ εἶσαι ὀλίγον γρηὰ πρέπει νὰ ξέρῃς περισσότερες.

Ἡ Τερέζα! φαίνεται στενοχωρημένη, ἀλλ' ἐπὶ τέλους λέγει: Ἡ μόνη ἱστορία ποῦ ξέρω, παιδάκι μου, εἶναι ἡ ἰδική μου. Ἄν θέλῃς θὰ σοῦ τὴν διηγηθῶ ὁ Τρόττ ἐνθουσιάζεται, διότι ὑποθέτει ὅτι ἡ ἱστορία τῆς Τερέζας θὰ εἶναι πολὺ μεγάλη, ἀφοῦ ἡ Τερέζα εἶναι τόσον γρηὰ. Ποιὸς ξέρει, ἂν ἡ Τερέζα δὲν ἦταν ἡ μητρικὴ τῆς Στακτοπούτας! Ὁ Τρόττ πλησιάζει τὴν καρεκλίτσα του εἰς τῆς Τερέζας ἡ ὅποια ἀρχίζει νὰ διηγῆται. Ὁ Τρόττ μένει ἔκπληκτος, ὅταν ἀκούῃ ὅτι ἡ γρηὰ Τερέζα ἦτο μιὰ φορά ὠραῖο μικρὸ κοριτσάκι, ὅτι ἐφοροῦσε φορέματα ἄσπρα καὶ τριανταφυλλιά, ὅτι εἶχε μακρῶς πλεξούδες, ὅτι εἶχε μιὰ εὐμορφη μανούλα, ἕνα πατέρα δυνατὸ παληκᾶρι καὶ ἀδελ-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΚΑΤΑ ΔΙΑΤΑΓΗΝ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Με τὴν συνήθη φροντίδα τὴν ὅποιαν ἔχουν αἱ νευρικαὶ γυναῖκες νὰ παριστάνουν ὅλα ὑπερβολικὰ εἴτε καλὰ, εἴτε κακὰ, ἀμφεβάλλε διὰ πᾶν ὃ, τι ἀπέβλεπε τὸν σύζυγον της ἀκόμη καὶ αἱ δι' αὐτὴν φροντίδες τοῦ τὴν ἔκαμναν ζηλότυπον ἔαν ἐδεικνύτο περιποιητικὸς τὸ ἔκαμνε διότι εἶχε ἀνάγκη νὰ τὸν συγχωρήσῃ.

Ἡ νεαρά γυνὴ ἀφῶνος καὶ ὑπομονετικὴ εἶχε βυθισθῆ κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν λύπην της· ἔπειτα μίαν ἡμέραν ἡ ἔρημία τὴν ἐτρόμαξε καὶ ὅπως τὰ παιδιά τὰ ὅποια περνοῦν ἀπὸ ἕνα δάσος καὶ τραγουδοῦν διὰ νὰ διώξουν τὸν φόβον των, ἤρχισε νὰ διηγῆται τὰς θλίψεις της εἰς τὰς εἰκόνας, εἰς τὰ ἐπιπλά.

«Πόσον εἶμαι δυστυχῆς! ἐφώναζεν ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ της· γελᾷ, ἀστειεύεται, παίζει μὲ τὰ δάκρυά μου, μὲ τὴν λυπὴν μου καὶ μὲ ἀφίνει μόνην. Νομίζει ὅτι δὲν εἶναι τυφλὸς, νομίζει ὅτι βλέπει εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου! Εἴμεθα ὅλοι ἕμοιοι λέγει· ναί, ὅλοι ἕμοιοι διότι ὑποφέρομεν ὅλοι ἀπὸ τὸ ἴδιον κακόν, τὴν ἔγκατάλειψιν. Μοῦ ὠμίλησε δι' ἵππους, κοσμώματα, θέατρα, διασκεδάσεις, ἐνῶ ἔγω ἐκεῖ εἰς τὴν καρδίαν, μίαν πληγὴν, ἣτις τὴν κατατρῶγει, μίαν πυρκαϊάν ἣτις τὴν καταπλέγει. Ἐπειτα παρέβαλλε τὸ παρὸν μὲ τὸ παρελθόν καὶ ἔλεγε μὲ ἔξαψιν ἐν τῷ μέσῳ τῶν λυγμῶν της.

«Ὁ Ροβέρτος! Ροβέρτος τῶν ὠραίων ἄλλοτε ἡμερῶν μου, τί ἐγίνεις; ποῦ εἶσαι; Ὅποια ἀπρόοπτος μεταμόρφωσις ἐγίνεν εἰς αὐτόν! Μὲ ἀγαπᾷ, μὲ ἀγαπᾷ πάντοτε, θέλω νὰ τὸ πιστεύσω· ἀλλὰ μὲ ἀφίνει, δι' ἐν παιγνίδι, διὰ μίαν κωνηγιτικὴν ἐκδρομὴν. Ἄλλοτε ἦτο διαφορετικὸς· μὲ τί ζήλον ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ μου, πᾶν ὃ, τι ἠδύνατο νὰ μὲ δυσηρεσίσῃ! πόσον εὐγενής, πόσον περιποιητικὸς ἦτο τότε. Δὲν ἐκάπνιζε, δὲν ἐπαίξει, δὲν ἔμενε τὸ ἐσπέρας ἔξω. Τώρα εἶναι διαφορετικὸς, ἔρχεται μὲ τὸ σιγᾶρον εἰς τὸ στόμα καὶ τὸ πετᾷ

φάκια σᾶν τὸν Τρόττ. Ὅτι ἐζοῦσαν ὅλοι μαζὴ εἰς ἕνα ὠραῖο κοκκινωδαμμένο σπιτάκι μὲ ἕνα μεγάλο περιβόλι, χαρούμενοι καὶ εὐτυχεῖς. Πρῶτοι ποῦ χωρίσθησαν ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν αὐτὴν ἦσαν οἱ ἀδελφοὶ τῆς Τερέζας. Ἦσαν τόσον καλοῖ, ποῦ ὁ Θεὸς δι' αὐτὸ τοὺς ἐπῆρε μαζὴ του εἰς τὸν οὐρανόν. Ἐκεῖ τοὺς ἔβαλεν ἄσπρα πτερὰ εἰς τὴν ράχην, ἕνα στεφάνι χρυσοῦ εἰς τὰ κεφαλάκια καὶ τοὺς ἔκαμεν ἄγγελους. Ὡστε ἡ γρηὰ Τερέζα εἶχε τώρα δύο ἀδελφία ἄγγελικάκια εἰς τὸν οὐρανόν. Καὶ ὁ Τρόττ ἐσκέπτετο τί παράξενο ποῦ θὰ ἦτο, ἂν εἶχε καὶ ἡ Τερέζα πτερὰ. Ἐπειτα ἀπέθανεν ὁ πατέρας τῆς Τερέζας, καὶ αὐτὴ μὲ τὴν μητέρα της ἔβαλεν τότε μαῦρα φορέματα. Ὑστερα ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν ἀρρώστησε καὶ ἡ μητέρα τῆς Τερέζας. Οἱ ἰατροὶ τῆς ἐδίδαν πολλὰ καὶ ἀκριβὰ ἰατρικά, ἀλλὰ τίποτε δὲν τῆς ἔκαμε καλό. Ἐπειτα ἤθελε τόσον νὰ ξανκιδῆ τὸν ἄνδρα της καὶ τὰ παιδάκια της, ποῦ ἦσαν εἰς τὸν οὐρανόν, ὥστε ἐπῆγε καὶ αὐτὴ νὰ τοὺς εὕρῃ. Καὶ ἡ Τερέζα ἡ καυμένη εἶχε μείνει τότε ὀλομόναχη καὶ ἔκλαιε πολὺ. Καὶ ἔπειτα ποῦ δὲν εἶχε κανένα νὰ φροντίσῃ γι' αὐτὴν, ἔγεινε τόσον πτωχὴ ποῦ δὲν εἶχε πλέον τί νὰ φάῃ. Ἄφησε τότε τὸ σπιτάκι της καὶ ἐπῆγε εἰς τὴν πόλιν νὰ γείνη νταντὰ εἰς ἕνα πλούσιο σπιτί. Ἀνέθρεψε δύο παιδάκια, ποῦ ἀγάπησε πολὺ. Μὰ ὅταν ἐμεγάλωσαν ἡ μαμά των τὴν ἔδωξε. Ἀπὸ τότε ἐπῆγε εἰς ἄλλα σπιτία καὶ τόσα χρόνια τώρα ἦτο μαγειρίτσα εἰς τῆς γαγιάς τοῦ Τρόττ καὶ ἔπειτα τὴν ἐπῆρεν ἡ μαμά του.

Καὶ τώρα πειὰ θὰ μείνης πάντα, πάντα μαζὴ μας, Τε-

εἰς τὴν ἐστίαν τῆς αἰθούσης μου μοῦ δίδει λογαριασμὸν ποῖον στοιχίμα ἔχασε καὶ ποῖον ἐκέρδισε. Νομίζει ὅτι μὲ ἀγαπᾷ, διότι δὲν μοῦ ἀρνεῖται τίποτε, καὶ πληρώνει χωρὶς νὰ τοὺς διαβάζῃ τοὺς λογαριασμὸς τῶν προμηθευτῶν μου· νομίζει ἐπὶ τέλους ὅτι ἐκάστη ἀπὸ ἡμᾶς τὰς δυστυχεῖς ἔγκαταλείμενας γυναῖκας, ἀρκεῖ νὰ βλέπῃ ὅλας τὰς ὁρέξεις της ἱκανοποιουμένας διὰ νὰ μὴ εἶναι πλέον ἀξιολύπητος. Τὴν μίαν ἡμέραν μοῦ προσφέρει ἕν κόσμημα, τὴν ἄλλην ἕν κομψοτέχνημα, πιστεύων βέβαια ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι ὅτι αἱ ἐπιθυμῖαι μὰς περιορίζονται εἰς ἀνοησίας. Καὶ μόνη πάντοτε μόνη!

Συνέπεια τῶν μελαγχολικῶν καὶ μακρῶν αὐτῶν μονολόγων τῆς κομῆσης, ἦσαν κρίσεις περὶ ἄλλων ἀνδρῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν ἦσαν ποτὲ πρὸς ὄφελος τοῦ κόμητος. Μόλις μίαν σύζυγον παραβάλλῃ τὸν σύζυγον της μὲ ἄλλον ἄνδρα ἀρχίζει νὰ μὴ τὸν ἀγαπᾷ· δὲν σκέπτεται ἀκόμη νὰ τὸν ἀπατήσῃ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ καὶ ἡ ἴδια ἐπισπεύδει τὸ σφάλμα καὶ κάμνει προμήθειαν δικαιολογιῶν διὰ νὰ τὸ συγχωρήσῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν της.

Ἡ κ. de Villeras πρὸ μηνὸς σχεδὸν εὕρισκετο εἰς τὴν ψυχικὴν αὐτὴν κατάστασιν, καὶ ἐπειδὴ αἱ γυναῖκες δὲν ἐννοοῦν νὰ ἀφίσουν ποτὲ νὰ γαθῆ ἐν προτέρημα, μίᾳ ἀρετῇ, πρέπει νὰ στολίσουν μὲ αὐτὰς ἕν ὅποιονδήποτε εἶδωλον. Ἀφαιρούσα ἀπὰ τὸν Ροβέρτον τὸ ποιητικὸν ἔνδυμα, μὲ τὸ ὅποιον ὁ ρομαντικὸς τοῦ σχολείου ἔρως της τὸν εἶχεν ἐνδύσει, ἡ Ἰωάννα ἀνεκάλυπτε ἀλληλοδιαδόχως εἰς ἕνα ἐξάδελφον τοῦ κόμητος πᾶν ὃ, τι δὲν εὕρισκε πλέον εἰς ἐκείνον. Ὁ συγγενὴς αὐτὸς ἦτο ὁ Παῦλος de Solard νεαρὸς γραμματεὺς τῆς πρεσβείας, ὁ ὁποῖος ὡς ἐπιδείξιος διπλωμάτης εἶχεν ἐπιδειξίως ἐπιφληθῆ τῆς μεταβολῆς τῶν αἰσθημάτων τῶν συζύγων καὶ εἶχε κάμει ἐν μέγα βῆμα εἰς τὴν φαντασίαν τῆς κομῆσης. Ἦτο ἀρκετὰ λεπτὸς ὡστε νὰ μὴ ὁμολογήσῃ ἀμέσως τὸν ἔρωτά του· εἶχεν ἐννοήσει ὅτι ἡ κόμησα ἦτο μίᾳ ὑπερευαίσθητος τὴν ὅποιαν ἔπρεπε νὰ ἐγγίξῃ κανεὶς μὲ μεγάλην λεπτότητα· τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν αἱ ἀδικοποιὶ δι' αὐτὴν φροντίδες τοῦ ἦσαν τοιαύτης ἀδρότητος καὶ ἀφι-

ρέζα, δὲν εἶναι ἔτσι;

Ὡς ποῦ νὰ μὲ θέλῃ ἡ μαμά σου, παιδάκι μου. Καὶ ἡ γρηὰ Τερέζα ἄφησε τὸν μικρὸ καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν κουζίνα γιὰ τὴν ἐργασία της.

Ὁ Τρόττ ἔμεινε σκεπτικὸς. Τὴν καυμένην τὴν Τερέζα! Τώρα ἐκαταλάβαινε γιὰ τὴν συχνὰ ἦτο στενοχωρημένη καὶ χωρὶς διάθεσιν. Τί λυπηρὸν πρᾶγμα ποῦ θὰ εἶναι νὰ χάνῃ κανεὶς τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον ὄλους ὄλους ἀγαπᾷ καὶ ἐπὶ τέλους νὰ ἀφίνη τὸ σπιτί του καὶ νὰ πηγαίῃ νὰ ζῇ μὲ ξένους καὶ νὰ φεύγῃ ἀπὸ σπιτί εἰς σπιτί, σᾶν δυστυχισμένον σκυλλί, ποῦ διώχουν ἄπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ. . . . Μιὰ φορά εἶχεν ἀκούσει τὴν κ. de Bray νὰ λέγῃ εἰς τὴν μαμά του, πῶς αἱ ρυτίδες δὲν γίνονται μόνον ἀπὸ τὸ γῆρας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν λύπην. Ἡ καυμένη ἡ Τερέζα θὰ ἔχῃ ἔτσι σουφρωμένον τὸ πρόσωπο ἀπὸ τὴν λύπην. Μπορεῖ καὶ νὰ μὴ εἶναι πολὺ γρηὰ. Ὁ Τρόττ ἐμελαγχόλησε τρομερὰ. Λοιπὸν ἀφοῦ ἡ Τερέζα ἦτο παιδάκι σᾶν κι' αὐτὸν καὶ τώρα εἶναι ἔτσι ἄσχημη, μιὰ ἡμέρα θὰ γείνη καὶ αὐτὸς σᾶν τὴν Τερέζα. Ἡ ἰδέα αὐτὴ τὸν ἀπήλπισε. Βέβαια εἶναι ὠραῖο πρᾶγμα νὰ εἶναι κανεὶς μεγάλος, δυνατός, νὰ πηγαίῃ καθάλλα εἰς ὠραῖα ἄλογα, νὰ ταξιδεύῃ, νὰ κάνῃ ὃ, τι θέλῃ. Ἀλλὰ νὰ γίνη ἔπειτα σᾶν τὴν Τερέζα, καὶ νὰ χάσῃ τὴν μαμά του καὶ τὸν μπαμπά του! καὶ τοῦ ἐφάνη σᾶν νὰ ἔβλεπε τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὰ μαῦρα φορέματα καὶ μὲ τοὺς ἄσπρους σταυροὺς νὰ ἔρχονται εἰς τὸ σπιτί. Τὸ παιδί κατατρομαγμένον ἀρχισε νὰ κλαίῃ σιγὰ, σιγὰ, καὶ νὰ μὴν τολμᾷ νὰ

λοκερδεῖας, ὡστε θὰ ἐπέτύγχανε βραδέως, ἀλλ' ἀσφαλῶς τοῦ σκοποῦ του.

Ἐὰν ὁ κόμης ἦτο σύζυγος ζηλότυπος ἡ ἀπλούστατα ὀξυδερκής, τὰ πείσματα καὶ αἱ περτωθεῖς ἀνησυχίαι τῆς συζύγου του, θὰ τὴν εἶχαν εἰδοποιήσει περὶ τοῦ κινδύνου ἀπὸ τὸν ὅποιον ἠπειλεῖτο. Ἀλλὰ καθὼς εἶδομεν ὁ κόμης ἀπέδιδε εἰς φυσικὴν ἀδεαθειάν τὴν μεταβολὴν τοῦ χαρακτῆρος της καὶ ἐσκέφθη ὅτι τὸ καλλίτερον ὅπου εἶχε νὰ κάμῃ ἦτο νὰ ἡμιλήσῃ περὶ τούτου εἰς τὸν γρηατὸν θεῖόν του, τὸν ἱατρὸν Bernier, τὸν ὅποιον ἡ κόμησα ἐπερίμενε μὲ ἐρυθροῦ, ὀφθαλμοῦς καὶ ὠροτάτη. Μετ' ὀλίγον ἡ Μαριάννα ἀνήγγειλε τὸν ἱατρὸν Bernier.

Ἡ Ἰωάννα ἔκαμήλωσε τὰ φῶτα διὰ νὰ μὴ διακρίνη ὅτι εἶχε κλαύσει καὶ ἔτρεξεν εἰς προϋπάντησίν του.

Ὁ ἱατρὸς ἐφίλησε τὴν κόμησαν ὡς νὰ ἦτο κόρη του, καὶ ἐρρίφθη εἰς μίαν πολυθρόναν ἀντικρῶ της, μὲ ὄλον τὸ βῆμα τῶν ἐβδομηκοντα ἑτῶν του.

Ὁ θεὸς τοῦ κόμητος ἦτο ὁ θ· λητικώτερος τύπος γέροντος, τὸν ὅποιον ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ ἦτο ἀπὸ τοὺς καλοὺς ἐκείνους ἱατροὺς, τοὺς ὁποῖους πρέπει νὰ δῖδη κανεὶς εἰς τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιά· τόσον φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν γαλήνην.

Ἡ Ἰωάννα ἐκάθητο λοιπὸν ἀντικρῶ του καὶ ἀρκετὰ στενοχωρημένη ἐπερίμενε νὰ τὴν ἐρωτήσῃ περὶ τῆς υγείας της· ἀλλ' ἐκεῖνος ἐφαίνετο ὅτι μόνην φροντίδα εἶχε νὰ ζεσταθῇ. Ἀφοῦ ἔκαμαν διαφόρους ἡμιλίαις: Ἀλήθεια, ἀγαπητῆ μου—τῆς λέγει—ἐληθμόνησα νὰ σὲ ἐρωτήσω περὶ τῆς υγείας σου. Πῶς εἶσαι ἀπόψε;

— Ἄσχημα, πολὺ ἄσχημα, ἀπεκρίθη ἡ κόμησα μὲ χαμηλὴν φωνήν.

— Ἄσχημα! Τί συμβαίνει λοιπὸν;

— Δὲν ἤξεύρω, ἀπεκρίθη, μίᾳ γενικῇ παραλυσίᾳ, μίᾳ ἀνήκουστος κόπωση, μίᾳ ἀκατανίκητος ἀρθρία δι' ὅλα τὰ πρᾶγματα.

— Ποῦ πονεῖς;

κουνηθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν του. . . Ὅταν ἡ Τερέζα ἔφερε φῶς, τὸν εἶδε νὰ κλαίῃ καὶ ἐτρόμαξε: Παναγία μου! Τί ἔχεις, χρυσοῦ μου ἀγ'ράκι.

Ὁ Τρόττ δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἡμιλήσῃ ἀπὸ τοὺς λυγμούς. Ἄλλ' ἔπειτα τὸ φῶς τὸν ἀνεκούφισε καὶ ἔδωξε τῆς μαύρες αὐτὲς ιδέες. Τὸ βράδυ ὅταν ἡ Jane τὸν ἔβαλε νὰ κοιμηθῇ, τὴν ἠρώτησε: Δὲν εἶναι ἀλήθεια, Jane, ποῦ ἐγὼ θὰ μείνω πάντα παιδάκι; (Κατὰ τὸ Ἴταλικόν)

ΝΕΟΣ ΣΥΡΜΟΣ

Αἱ νέαι φούσταί εἶναι ὅλοι πολλὴ πλεθειὰς πρὸς τὰ κάτω καὶ ἀρκετὰ γαρνιρισμένες, ἐπάνω διὰ νὰ μὴν χάνεται ὁ σχηματισμὸς τοῦ σώματος, ὅταν ἡ φούστα εἶνε πλισέ τότε ἡ πιέτες ράβονται μὲ γαζιά ἢ κατὰ τὸ μάλρος ἢ κατὰ τὸ πλάτος καὶ τὰ γαζιά αὐτὰ σχηματίζουσι σχέδιον. Κατ' ἀντίθεσιν μὲ τῆς φούστες οἱ μπουστοὶ εἶνε μάλλον ἄπλοῖ, πλισαρισμένοι κατὰ πλάτος ἢ μὲ λοξὲς πιέτες ἢ καὶ σουρομένοι μόνον, ἀλλὰ μὲ χάριν καὶ λεπτότητα χωρίζονται ἀπὸ τὴν φούστα μὲ ζώνην ὅχι πολὺ μεγάλην καὶ συνήθως σκουροτέραν κατὰ ἕνα τόνον ἀπὸ τὸ φόρεμα. Τὰ μανίκια μένουσι πάντοτε φουσκωτὰ πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ στενὰ πρὸς τὰ κάτω, ἐπίσης πολὺ τῆς μύδας εἶνε τὰ κοντὰ μανίκια ἕως τὸν ἀγκῶνα καὶ τὰ μακριὰ γάντια. Διὰ νὰ γίνεταῖ ἡ φούσκα καλῆ βάζομεν ἀπὸ μέσα ὀλίγον σανκουλί λεπτό ὡς εἶδος βολᾶν καὶ κρατεῖ τὸ ὕψοςμα.

— Παντοῦ.

— Ἄ! τόσφ τὸ καλλίτερον. Τὸ νὰ ὑποφέρῃ κανεὶς παντοῦ ὁμοιάζει τόσον μὲ τὸ νὰ μὴ ὑποφέρῃ διόλου.

— Καὶ σέτς ἀκόμη δὲν μὲ πιστεύετε;

— Πῶς καὶ ἐγὼ! Ποῖος λοιπὸν εἶναι ὁ ἄλλος, ὁ ὁποῖος δὲν σὲ πιστεύει καὶ σὲ ἔγκαταλείπει;

— Βέβαια ἀμφιβάλλετε. Ἄντι νὰ μὲ εἰρωνεύσθε παρηγορησατέ με. Εἶμαι τόσον δυστυχῆς.

— Δυστυχῆς! Ἴδου μίᾳ μεγάλη λέξις, Ἰωάννα, διὰ πολὺ μικρὸν ἴσως πρᾶγμα. Νὰ ἴδωμεν λοιπὸν.

— Ἀλλὰ, ἀπεκρίθη ἡ κόμησα, χαμηλώνουσα τοὺς ὀφθαλμούς, δὲν ἤξεύρω ἀκριβῶς ἀπὸ τί ὑποφέρω. Θὰ σᾶς τὰ εἶπῶ ὅλα, ἐπρόσθεσεν· αὐτὸ θὰ μὲ ἀνεκουφίσῃ, θὰ μοῦ κάμῃ καλόν.

— Ὁ κ. Bernier ἔκαμε νεῦμα ὅτι ἀκούει.

— Λοιπὸν, εἶπε, ὁ Ροβέρτος μὲ ἔγκαταλείπει· αἱ διασκεδάσεις του τὸν σύρου ἀδιακόπως μακρὰν ἀπὸ ἐμὲ καὶ ἡ ἔρημία αὐτὴ μὲ τρομάζει.

— Ἡγάπων τὸν σύζυγον μου μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου, τὸ γνωρίζετε, τὸν ἀγαπᾷ ἀκόμη· αὐτὸς δὲν μὲ ἀγαπᾷ πλέον.

— Ὅχι, δὲν μὲ ἀγαπᾷ. Ἐνθυμιθῆτε τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὅποιαν ἤρχετο εἰς τοῦ πατρός μου· μοῦ ἔλεγε τότε Ἡ Ἰωάννα, θὰ ἦμαι ὄλος ἰδικὸς σου αἱ διασκεδάσεις σου θὰ ἦναι καὶ ἰδικαί μου τὸν χειμῶνα εἰς Παρισίους θὰ ἔχωμεν τὰς αὐτὰς συναστροφάς· οἱ χοροὶ, αἱ λέσχαι δὲν θὰ μὲ ἐπανίδουν πλέον· μισῶ ἀπὸ τώρα τὸ εἶδος αὐτῶν διασκεδάσεων. Δὲν θὰ κυνηγήσω πλέον, δὲν θὰ ζήσω ἐπὶ τέλους παρὰ διὰ σοῦ καὶ διὰ σέ. Μοῦ ἔλεγεν αὐτὰ καὶ ἐγὼ τὰ ἐπίσταυα μὲ τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν ἀθωότητα νεαρᾶς κόρης ἡ ὅποια ἀγαπᾷ. Ἐπέρασεν ἕν ἔτος ἀπὸ τότε λυγμοὶ τὴν ἐσταμάτησαν· καὶ ὅταν μετὰ τινα λεπτὰ ἠθέλησε νὰ ἐξακολουθήσῃ, ὁ ἱατρὸς τὴν ἐσταμάτησε διὰ νὰ τῆς εἶπῃ:

— Εἶνε περὶττόν, κόρη μου νὰ ἐξακολουθήσῃς αὐτὴν τὴν διήγη-

Ἡ φοῦστες γαρνίρονται ἢ μὲ ruches ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα ἢ ἀπὸ μεταξωτὸ λεπτὸ καὶ μαλακὸ ἢ μὲ δαντέλλες ἢ μὲ μικροὺς φιογκοὺς ἀπὸ βελουδοῦ ἢ κορδέλλας. Εἶνε διὰ μὲν τὰ καθημερινὰ φορέματα κοντὲς διὰ δὲ τὰ φορέματα τῆς τουαλέττας μακριᾶς ἀρκετὰ καὶ ὄχι μόνον πίσω ἀλλὰ καὶ ἐμπρός.

Ἐφάσματα συνειθίζονται πολὺ τὰ λεπτὰ μάλλινα, τὰ ὡς εἶδος ταφτὰ φουλάκια καὶ τὰ λινά, εἶναι δὲ ἢ σιέτα ἢ guatrillès ἢ μὲ ρίγες, ἀπὸ τὶς πλέον λεπτὲς ἕως ἐνὸς δακτύλου, ἢ μὲ ἄλλα λεπτὰ σχέδια. Γαρνιτούρες συνειθίζονται κεντήματα, χοντρὲς ταντέλλες ἢ σειριτάκια διὰ τὰ λινὰ φορέματα, τὰ ὁποῖα εἶνε παρὰ πολὺ τῆς μόδας καὶ θὰ φορεθοῦν πολὺ τὸ καλοκαίρι αὐτό. Τὰ λινὰ φορέματα εἶνε τοῦ τελευταίου συρμοῦ, κεντημένα μὲ ἄσπρο κέντημα ἐπάνω εἰς τὸ ὕφασμα τοῦ φορέματος, καθὼς καὶ ὑποκαμισάκια.

Ἐπανωφόρια εἶνε τὰ directoires, τὰ ὁποῖα γίνονται ἀπὸ λεπτὴν τσόχα χρώματος πάντοτε ἀνοικτοῦ καὶ γαρνίρονται μὲ χοντρὲς δαντέλλες καλῆς ποιότητος.

Παρισινή.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Δ. Γ. Ρ. Ἀλεξάνδρειαν. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Δι Κ. Π. Τζ. Χαλκίδα Δρ. 40 ἐλήφθησαν. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροτίδα. Γράφομεν.—Κον Ζ. Ν. Σύρον. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστίας — Δεσποινίδα Οὐ. Δ. Λευκάδα. Μία καλὴ μετάρσας ἀξιζει περισσότερον παρ' ὅσον νομίζετε. Ἐπειδὴ εἶναι κάπως

σὶν σου ἡ ἱστορία σου ὁμοιάζει μὲ τὴν ἱστορίαν πολλῶν γυναικῶν ὥστε τὴν γνωρίζω πρὸ πολλοῦ....

— Ναὶ μὲ τὴν ἱστορίαν πολλῶν γυναικῶν ἐπανελάθη θὰ ἴδης ἐὰν ἀπατώμαι. Αἱ πρώται ἐβδομάδες τοῦ γάμου σας ἐπέρασαν γρήγορα, πολὺ γρήγορα ὡς ὠραῖον ὄνειρον. Ὁ Ροβέρτος ἦτο ὅτι ὑπεσχέθη νὰ ἦναι ὅτι ἐπίστευτες ὅτι θὰ ἦτο πάντοτε, λησμονῶν ὅτι ἦτο ἄνθρωπος ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι. Ἀλλὰ γρήγορα ἐκουράσθη ἀπὸ τὴν μονοτονίαν, τὴν γαλήνην, τὴν εὐτυχίαν τῆς ὑπάρξεώς σου, καὶ μίαν ἡμέραν προφασίζόμενος σοβαρὰν συνέντευξιν, ἐξῆλθε διὰ νὰ κάμῃ ἕνα γύρον ὡς τὴν δενδροστοιχίαν μὲ κάποιον φίλον. Αἱ ἀπουσίαι, βραχεῖαι κατ' ἀρχάς, ἔπειτα μακρότεραι, συχνότεραι.

— Ναὶ, ἔτσι εἶναι, εἶπε στενάχουσα ἡ κ. de Villeras, ἔτσι εἶναι.

— Ἡ πολυαῖα ζωὴ ἐξηκολούθησεν ὁ ἰατρός, ἐντὺς τῶν ὁρίων ὁμῶς, τοῦ ἐφάνη τίσον περισσότερον ἐλκιστικὴ καθ' ὅσον εἶχε στερηθῆ αὐτὴν τελείως καὶ πολὺ ἀποτόμως ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπανῆλθε λοιπὸν εἰς αὐτὴν χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ σὲ ἀγαπᾷ, διότι ὁ σύζυγός σου εἶναι τίμιος καὶ εὐγενῆς καρδιά. ἤρχισε λοιπὸν νὰ ζῆ ὅπως καὶ πρὶν καὶ σήμερον μετὰ ἐνὸς ἔτους συμβίωσιν εὐρίσκεισαι εἰς τὴν οἰκίαν σου μόνη εἰς τὴν ἄκραν τῆς ἐστίας.

— Τοῦτο εἶναι πολὺ δυσάρεστον.

— Καὶ ὁ ἰατρός ἐσκέφθη. Καὶ μάλιστα διότι ἡ καρδιά σου εἶναι ἐτοιμὴ νὰ ανοιχθῆ εἰς ἕνα ἄλλον ἔρωτα.

— Πηγαίνω τώρα καὶ θὰ ἐπιστρέψω ἀμέσως ἔχω μίαν ἐπίσκεψιν νὰ κάμω εἰς τὸν γείτονά σου τὸν κόμητα de Marimont θὰ μείνω μαζὶ σου ὅλην τὴν ἐσπέραν, ἐὰν θέλῃς νὰ μοῦ προσφέρῃς ἕνα φλυτζάνι σοῦ. Στέγνωσέ μου τὰ ὠραῖα αὐτὰ μάτια τὰ ὁποῖα δὲν θὰ κλαύσουν ποτὲ πλέον, ἐλπίζω. Προπάντων προσπάθησε νὰ λησμονήσῃς τὴν ὁμιλίαν τὴν ὁποῖαν ἐκάμαμε φώναξε τὴν θαλαμηπόλον σου, ὁμίλησέ της δι' ἕνα φέρεμα, δι' ἕνα κουρέλι, νὰ περάσῃ ἡ ὥρα σου.

(Ἀκολουθεῖ)

μακρὸ καὶ τώρα ἔχομεν μυθιστόρημα μὲ συνέχειαν, συντομύεστα δημοσιεύμενον ἀργότερα. — Δεσποινίδα Ἑλ. Π. Τσεγγελιδό. Συνδρομὴ σας 1904 ἐλήφθη. Φροντίζετε νὰ παραλαμβάνετε τὰ φύλλα σας ἐκ τοῦ ταχυδρομείου διότι μᾶς ἐπιστρέψαν πολλά μὲ τὴν σημείωσιν Non reclamés. Καν Α. Α. Ἀγγίλιον, Ἀφῆτου ἐνεγράφητε τὸ φύλλον σᾶς στέλλεται τακτικὰ ἐξετάσατε εἰς ταχυδρομείον. — Καν Ἑλ. Δ. Π. Αἴγιον. Σᾶς εἶχον γράψῃ: ἔκτοτε ὅτι εἶχαν ληφθῆ συνδρομαὶ σας τοῦ 1903 καὶ 1904.— Καν Ἰ. Στ. Ἀλεξάνδρειαν χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας θερμὰς. Γράφω.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Τρόπος νὰ βράζουν εὐκόλα τὰ ρεθίθια. — Βάζετε ἀπὸ τὸ βράδυ μέσα εἰς κρῦο νερὸ τὰ ρεθίθια σας καὶ τὸ πρῶτὸ τὰ πλύνετε μὲ τὸ νερὸ αὐτό, ἔπειτα τὰ βάζετε μέσα εἰς μίαν πετσέτα καὶ τὰ σκουπίζετε ἐλαφρὰ καθὼς εἶνε ἀκόμη ὑγρὰ, τοὺς ρίχνετε τρεῖς κουταλιές τῆς σούπας σόδα καὶ τὰ ἀνακατέθετε ὥστε ἡ σόδα νὰ πάη παντοῦ, τ' ἀφήνετε μίαν ὥραν ἔτσι μέσα εἰς τὴν σόδα καὶ ἔπειτα τὰ τρίβετε καλὰ, καλὰ, ἕως νὰ φύγουν ἡ φλοῦδες, κατόπιν τὰ πλύνετε δύο, τρία νερὰ καὶ τὰ βράζετε ὅπως συνήθως. Κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν βράζουν ἀμέσως, χηλώνουν καὶ γίνονται πολὺ νόστιμα.

Τὰ Βιβλία τῆς Ἀδγῆς. Ἰπὸ κ. Κ. Παρρέν. Ἡ χειραφετημένη καὶ ἡ Μάγισσα. Εἰς τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ μελετᾶται καὶ εἰκονίζεται ἡ γυνὴ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς γυναικὰς τοῦ σημερινοῦ πολιτισμένου κόσμου, τὰς ἀνατρεφόμενας μὲ τὸ πρακτικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ὀρθὴν τοῦ προορισμοῦ των ὡς ἀνθρωπίνων ὄντων ἀντίληψιν.

Εἰς τὴν Χειραφετημένην περιγράφονται ὁ βίος, τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῆς Κ)πόλεως, εἰς τὴν Μάγισσαν ἡ ζωὴ τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Καὶ τὰ δύο συγγραφεῖς, τέρπουν καὶ διδάσκουν. Ἀνατέμνουν τὴν γυναικεῖαν καρδίαν καὶ δίδουν πλήρη ἰδέαν τῶν πλεονεκτημάτων τῆς νέας ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς.

Καθὲν ἀπὸ τὰ βιβλία αὐτὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ 400 περίπου σελίδας καὶ τιμᾶται διὰ τὰς Ἀθήνας δρ. 3 διὰ τὰς ἐπαρχίας 3,50 καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 3.

Πᾶσα αἰτήσις ἀπευθύνεται πρὸς τὴν κ. Κ. Παρρέν, ὁδὸς Πανεπιστημίου ἀρ. 27 καὶ συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ κ. κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

Ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν» ἐπιθυμοῦσα νὰ ἀποποιήσῃ τὸ ζήτημα τῆς ἐγκαίρου καταβολῆς τῆς συνδρομῆς, συνεδύασεν αὐτὴν μὲ ἕν μικρὸν δῶρον, τὸ ὁποῖον θὰ ἀπονέμεται διὰ κλήρου πρὸς ὅσας ἀποστείλουν ἀπὸ τοῦδε τὴν συνδρομὴν των τοῦ 1905.

Ὅσαι λοιπὸν θέλουν νὰ μετᾶσχουν τῶν δώρων αὐτῶν ἀνάγκη νὰ ἀποστείλουν ἀμέσως διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς των τὴν συνδρομὴν των πρὸς τὴν διεύθυνσιν. Τὰ δῶρα εἶναι εἴτε βιβλία, εἴτε μικρὰ καλλιτεχνικὰ ἀντικείμενα, ὡς ἀγαλμάτια, καρφίδες ἐκ μετάλλου κ.λ. Αἱ καθυστεροῦσαι τὰς συνδρομὰς των τοῦ 1904 μέχρι τοῦδε παρακαλοῦνται νὰ τὰς ἀποστείλουν ἀμέσως. Ἡ αὐτὴ παράκλησις ἀπευθύνεται πρὸς ὅσας ἀνταποκριτριάς μας, τὰς καθυστερούσας εἰσέτι εἰσπράξεις των.